

HUNGARIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
HONGROIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
HÚNGARO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 22 May 2006 (morning)
Lundi 22 mai 2006 (matin)
Lunes 22 de mayo de 2006 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Írjon kommentárt, rövid esszét az alábbi művek egyikéről!

1. (a)

Kalács

Jó anya cukorral, mákkal, mazsolával,
a foszló kalácsot tölti a javával.
Alul is, felül is zsírral jól megkeni, –
így lesz aromákkal, jó ízekkel teli.

5 Én is a versemet – olvasóm, gyermekem –
az élet ízével, zsírjával megkenem.
Magsütöm a lánggal-felhevitett rácson,
az isten keze van ezen a kalácson.

Vedd, ím, vértfrissítő erő-eledelnek!
10 Mig jobbat kapsz, hosszú idők beletelnek.
Tele van éltető fájdalommal, kinnal;
mindenféle földi s égi vitaminnal ...

Tele a gyümölcsök hólyagzó levével,
melyet a nap érlelt vörhenyes hevével;
15 tele a búzának aranyos porával,
mit az ég szentelt meg zápor-ostorával ...

Tele bús ízével az alázkodásnak,
melyet az emberi sziv úgy restel másnap;
tele csúf szavakkal, mérgezett igékkal,
20 amiknek lángjában az önérzet ég el ...

Tele van elapadt mellek sikolyával;
sorvadó csecsemők hangtalan jajával;
sosem-ringott bölcsők szílvölő neszével;
vérbefulladt csókok százával, ezrével ...

25 Tele vall éktelen, vad acél-zörejjel;
vágott koponyákból villogó röhejjel;
sisteregve pergő gépszíj-csattanással;
ártatlan lelkeknek adott rossz tanáccsal.

30 Tele van harsogó véres-veres színnel;
kábitó illattal, vágató benzinnel;
csípőket riszáló vad dzsessz-ritmusokkal;
rablott pénzen zabált félig-nyers husokkal ...

35 Tele bűgásával repülőgép-szárnyak,
melyre a szegények soha fel nem szállnak;
tele van a kalács minden földi jóval:
bódítás mákjával, fel nem tört dióval ...

40 Még tüzes fahéjnak rája hintegettem
forró könnyeimet ... S lám-lám, éhes lettem!
Ez az én kalácsom! Semmi több, csak ennyi!
Üljetek le mellém, segítsetek enni!

Somlyó Zoltán, (1935)

1. (b)

HARMINCHATODIK FEJEZET,

melyben a szerző
a lassú utazás szépségeiről beszél

A költészet szerelmes földrajzának körülbelül úgy van köze a geográfiához, ahogy a szerelemnek a biológiához. Aki az anyagról akar megtudni valamit, forduljon a földrajzhoz. Aki a tájak lelkét akarja megismerni, forduljon az irodalomhoz. Aki az országot akarja megismerni, forduljon a geográfusokhoz. Aki a hazát, az forduljon mindenekelőtt a költőkhöz. Ahogy a köteteket
5 leemelem a könyvespolcra, megcsap e különös utazás varázsa. Abban a valószínűtlen élményben van részem, hogy nem Mohamed megy a hegyhez, hanem a hegy jön Mohamedhez. A magyar tájak, egyik a másik után, bejönnek a szobámba és megtelepednek a négy fal között. Meglep a képek roppant bősége és változatossága. Ha csak a lényegnél maradok, akkor is rengeteg időre van szükségem, hogy bejárjam a hozzám látogató hazai vidékeket. Ennek az utazásnak egyik
10 szépsége az, hogy lassú, igen lassú; nem lehet megtenni nyolcvan napalatt. Verne Gyula hőse gyorsabban utazhatta körül a nagyvilágot, mint amilyen gyorsan én be tudom járni képzeletben a kis Magyarországot. Azt, amit költőink csak a Duna s Tisza közti táj lelkéről, hangulatairól, szépségeiről és mondanivalóiról írtak, még elolvasni is alig tudom annyi idő alatt, amennyi idő alatt a gyorsvonat átszeli a tájat. Ez az utazás nem oly kicsinynek és szűknek mutatja az országot,
15 amilyenné a vasút, az autó és a repülőgép tették. Régi nagyságában és szélességében áll előttem Magyarország földje. Nem kell sietnem, nem valamilyen cél felé robogok a tájon, a cél éppen az a táj, ahol időzöm. A leglassúbb közlekedési szerszámon utazom, verssorok ringatnak, mint a csónakost, aki ladikjával haladását bölcsen a habokra bízta s elereszti evezőjét, hagyja, hogy a folyó vigye, hogy a víz beszélgessen sajkája fenekével, hogy útja gyorsulását, lassúbbodását a
20 folyóvíz futásának gyorsulása, lassúbbodása szabja meg. Körülbelül azt a gyönyörűséget érzem, mint a hajós az ilyen pillanatokban, mikor a víz viszi őt és körülötte lassan és békésen úszik el az alkonyi fényben a hazai táj. Így vitetem magam a versek folyamával az országon át, lassan, abban a korban, mely a lehető legnagyobb sebességgel szeret rohanni. Egy csendes és ártalmatlan lázadás békés örömeit élvezem. A dolgokat a valóságos értékük szerint tudom értékelni, vagyis
25 fontosnak tartom egy fa árnyékának formáját, a szelet, mely a bokrokat fésüli, a látóhatárt, mely azt veszi körül, aki magánosan sétál esti hét óra tájban a búzaföldek között, a folyó vizének fecsegését a parti kövekkel, a megtépett hótakarót a tavasz elé készülő földeken, szóval mindazt, ami maradandó, ami örök, ami elhozza a szívnek a békét, az elmének a nyugalmat, a léleknek a szeretetet, az embernek a hazáját. Keresem e hazai utazáson e békét, mely ha nem is a népeké,
30 legalább a léleké. Úgy hiszem, valami ilyesmire van szükség a világban, mely félreérti az emberi kéz hivatását, mikor azt hiszi, hogy akkor markol sokat, ha ökölbe szorul.

Szabó Zoltán, *Külföldi táj, hazai táj* (1942, részlet a *Szerelmes földrajz* c. esszékötetből)